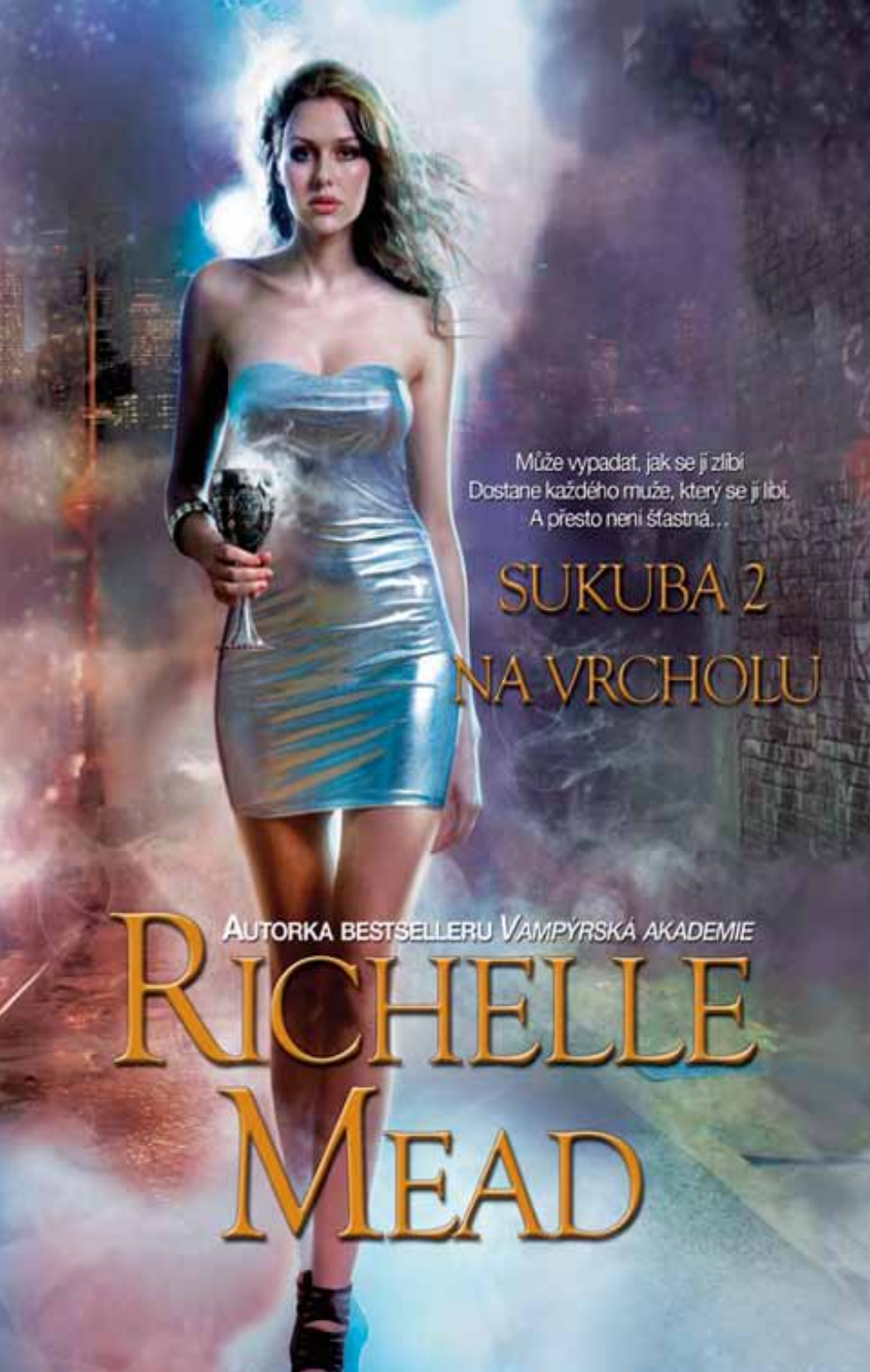

Může vypadat, jak se jí zlíbí
Dostane každého muže, který se jí líbí.
A přesto není šťastná...

SUKUBA 2 NA VRCHOLU

AUTORKA BESTSELLERU VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

RICHELLE MEAD

SUKUBA 2

NA VRCHOLU

RICHELLE MEAD

2011

Copyright © 2008 by Richelle Mead
Translation © 2011 by Katrin Chýlová
Cover design © 2011 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Z anglického originálu SUCCUBUS ON TOP,
vydaného nakladatelstvím Kensington Books, New York 2008,
přeložila Katrin Chýlová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Lea Petrovská
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≍ Dušan Žárský
Obrazová předloha obálky: Gene Molica
Grafické zpracování obálky: Marek Šebesta
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2011

ISBN 978-80-7303-684-3

*Pro Heidi a Johna – za vaše neutuchající přátelství,
štědrost a přístup na internet.
Nejspíš jste nejskvělejší lidi, které znám.*

PODĚKOVÁNÍ

Tato kniha by stejně jako žádná jiná nemohla být napsána bez nepolevující lásky mé rodiny a přátel. Mnoho díků patří mým úžasným beta čtenářům Michaelovi, Davidovi a Christině. Vaše trpělivost a nadšení mi pomáhaly procházet údolím stínů během tvůrčí krize. Žádná slova nemohou vystihnout, co pro mě znamenala vaše podpora.

Také děkuji svému redakčnímu týmu, agentovi Jimu McCarthymu a redaktorovi Johnu Scognamiglioovi, kteří vynikají v převádění představ do reality a flexibilitě termínů. Vy jste mě srovnali do latě, i když jsem se vzpírala, jak to šlo.

Má neskonalá vděčnost patří též mým milým žákům z osmého ročníku, kteří byli tak hodní, že mi dopřáli pauzu od učení, abych mohla dopsat tuhle knihu. Přeju vám vše nejlepší a nemůžu se dočkat chvíle, kdy budete dost staří, abyste si směli přečíst, co píšu.

Démoni jsou děsiví.

Nezáleží na tom, jakou víru vyznáváte nebo jakou cestou se v životě ubíráte, tohle zůstává vždycky stejné. Jistěže se občas chovají absurdně – obzvláště v těch kruzích, kde se pohybují já –, ale celkově vzato mají lidé dobrý důvod bát se jich a vyhýbat se jim. Jsou krutí a nelítostní, libují si ve způsobování bolesti a utrpení a ve volném čase mučí duše. Lžou. Kradou. Podvádějí na daních.

Přes tohle všechno jsem se ale nemohla ubránit dojmu, že se teprve stanu svědkem toho nejděsivějšího skutku démonů.

A že jím bude slavnostní udělení ceny. Mně osobně.

Stál přede mnou Horatio, vicedémon z jisté divize Pekelných záležitostí, a snažil se navodit vážnou atmosféru, což se mu vůbec nedařilo. Přičítala jsem to hlavně jeho nebesky modrému polyestrovému obleku a kašmírové kravatě stejného odstínu. Licousy tomu také nepomáhaly. Pravděpodobně nevyšel z vnitřních kruhů pekla dobře šest staletí, naposledy v době, kdy byl v módě nebesky modrý polyester.

Příliš dlouho si odkašlával a díval se po nás, aby se ujistil, že mu opravdu všichni věnujeme pozornost. Poblíž stál můj nadřízený, Jerome, a tvářil se naprosto znuděně. Čas od času se podíval na hodinky. Vedle něj se culil od ucha k uchu Horatiův asistent, skřet Kasper. Na zemi u něj stál kufřík, z něhož předtím vytáhl několik papírů. Nedočkavý výraz oddaného psa na jeho tváři napovídal, že touží po povýšení.

A co se mě týče... Já jsem se snažila, jak jsem mohla, abych se taky tvářila nadšeně, ale moc se mi to nedařilo. To bylo samozřejmě nepřijatelné. Jsem sukuba. Celá moje existence spočívá v tom, že nutím lidi – konkrétně muže –, aby mi uvěřili a viděli

ve mně to, co chtějí. Během okamžiku se můžu změnit z naivní panny ve vášnivou dominu. Vyžaduje to jen změnit podobu a mít trochu hereckého umění. Schopnost měnit podobu jsem získala výměnou za svou lidskou duši, herecké schopnosti jsem si vypěstovala časem. Koneckonců nemůžete po staletí říkat každému muži: „Jasně, miláčku, ty jsi ten nejlepší, jakého jsem kdy měla,“ a nenaučit se trochu to rozvést. Báje nás vykreslují jako éterické démonické bytosti rozkoše, ale být sukubou ve skutečnosti obnáší především umět nahodit přesvědčivou pokerovou tvář a dobrou obchodní strategii.

Takže tohle udílení cen by pro mě nemělo představovat sebe-menší problém. Jenže s Horatiem bylo těžké zachovat si vážný výraz.

„Vpravdě je pro mne velikou ctí zde dnes být,“ prohlásil nosovým barytonem.

Vpravdě?

„Jsme skvělí díky své tvrdé práci. Nyní jsme se tu shromáždili, abychom zjistili, kdo projevoval největší oddanost Vyššímu Zlu a má největší zásluhy. Díky takovým jedincům jsme silnější a to nám umožní zvítězit v ohromné bitvě, až se na konci časů budou započítávat všechny skutky. Takoví jedinci si zasluhují naši úctu a my jejich pracovní zápal rádi odměníme. Dáme všem na vědomí, jak je důležité v této těžké době tvrdě pracovat a bojovat za naše cíle.“

Pak ještě dodal: „Ti, kteří nepracují tvrdě, budou hozeni do ohnivých jam zoufalství, kde budou hořet navěky a pekelní psi je rozervou vedví.“

Otevřela jsem pusu a už už chtěla poznamenat, že tohle by bylo mnohem levnější než rozdávat bolestné, ale Jerome se na mě zadíval a zavrtěl hlavou.

Mezitím Horatio pobídl Kaspera a ten rychle přispěchal s pozlacenými certifikáty. „Je mi velkým potěšením, že vám mohu předat toto ocenění za excelentně se vyvíjející výkony, které v posledním čtvrtletí překonávají všechny sukubí kvóty. Gratuluji.“

Horatio mi potřásl rukou a podal mi certifikát, na němž bylo asi padesát podpisů nejrůznějších osob.

Certifikát pro

LETHU (alias Georginu Kincaidovou), sukubu z arcidiecéze Seattle, Washington, USA, Severní Amerika, Země. Za její excelentně se vyvíjející výkony, které v posledním čtvrtletí překonávají všechny sukubí kvóty. Za vynikající umění v oboru svádění, zatracování a kažení lidských duší.

Když jsem dočetla, všichni na mě koukali, takže jsem předpokládala, že ode mě očekávají nějaký proslov. Já jsem ale uvažovala, jestli nebudu mít průšvih, když ten certifikát ostříhnu, aby se mi vešel do rámečku.

„Ehm, díky. Je to... super.“

Zdálo se, že se s tím Horatio spokojil. Chytrě přikývl a střílel pohledem po Jeromovi.

„Musíte být velmi hrdý.“

„Výjimečně hrdý,“ přitakal arcidémon a potlačil zívnutí.

Horatio se obrátil znovu na mě. „Pokračujte v dobré práci. Takhle brzy dosáhnete povýšení.“

Jako by už tak nebylo dost zlé, že jsem přišla o svou duši. Přinutila jsem se k úsměvu.

„No, pořád ještě je toho třeba spoustu vykonat.“

„Vynikající postoj. Ten nejvynikajícíjší. Máte štěstí, že ji máte.“ Kamarádsky poplácal Jeroma po zádech, z čehož můj šéf nebyl zrovna nadšený. Neměl taková přátelská poplácávání rád. Neměl rád žádné doteky. „Pokud je to všechno, pak bych měl nejspíš – ach, málem jsem zapomněl.“

Horatio se obrátil ke Kasperovi. Skřet podal svému pánovi ještě něco.

„Tohle je pro vás. Jeho výraz našeho uznání.“

Dal mi dárkový poukaz do restauračního řetězce Applebee's a další kupóny do prodejen DVD Blockbuster. S Jerodem jsme jen ohromeně zírali.

„Páni,“ vypravila jsem ze sebe nakonec. Vítěz pravděpodobně dostane poukaz do některé restaurace Sizzler's. Nikdy nepochybuje, že druhé místo vždy patří prvnímu poraženému.

Horatio i Kasper zmizeli. Jerome a já jsme tam ještě chvíli mlčky stáli.

„Spokojen, Jerome?“

„Směšné, Georgie, velice směšné.“ Obešel můj obývací a předstíral, že si prohlíží moje knihy a obrazy. „Hezká práce s tou kvótou. Ale samozřejmě je snadné vyniknout, když jsi začala od nuly, co?“

Pokrčila jsem rameny a hodila certifikát na kuchyňskou linku. „Záleží na tom? Vavříny jsi stejně dostal. Myslím, že se ti to líbí.“

„Samozřejmě. Vlastně jsem příjemně překvapen, jak dobře plníš svůj slib.“

„Svoje sliby vždycky plním.“

„Všechny.“

Moje mlčení ho přimělo k úsměvu. „Tak co teď? Jdeš to ven oslavit?“

„Ty víš, kam jdu. K Peterovi. Chceš se přidat?“

Vyhnul se otázce. V tom démoni vynikají. „Myslel jsem, že máš v plánu něco jiného. S jistým smrtelníkem. Poslední dobou s ním trávíš hodně času.“

„Do toho, co dělám, ti nic není.“

„Je mi něco do všeho, co děláš.“

Opět jsem neodpověděla. Démon přistoupil blíž a probodl mě svými tmavými očima. Z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu si za svou podobu ve světě lidí zvolil podobu Johna Cusacka. Mohlo by se zdát, že tak bude vypadat krotčeji, ale přísahám, že se tím všechno jenom zhoršovalo.

„Jak dlouho budeš hrát tuhle komedii, Georgie?“ Jeho slova zněla jako výzva. Pokoušel se mě vyprovokovat. „Přece si nemůžeš myslet, že tě s ním čeká nějaká budoucnost. Nebo že spolu dokážete věčně žít ve vši počestnosti. Proboha, i kdybys od něj udržela ruce dál, žádný lidský muž nevydrží dlouho v celibátu. Zejména takový, co má slušnou základnu fanynek.“

„Přeslechl jsi, když jsem ti řekla, že je to moje věc?“

Začaly mi hořet tváře. Přestože jsem věděla své, nedávno jsem začala chodit s člověkem. Nebyla jsem si docela jistá, jak k tomu vlastně došlo, protože takovým věcem jsem se odjakživa vyhýbala. Asi mě prostě dostal. V jednu chvíli byl vřelým kamarádem, který mi stál po boku, a v další chvíli jsem poznala, jak moc mě

miluje. Ta láska mě oslepila. Nedokázala jsem jí odolat a rozhodla jsem se vyzkoušet, kam až mě zavede.

Výsledkem bylo, že mi Jerome neustále připomínal, k jaké katastrofě by mohlo dojít, což jsem si během toho vztahu připomínala dennodenně. Jeho názor nebyl tak docela nepodložený. Částečně proto, že jsem nikdy nebyla dobrá ve vážných vztazích. Z větší části ale proto, že když dělám s mužem něco víc, než že se jen vodíme za ruce, nevyhnutelně to vede k tomu, že z něj vysaju životní sílu. Ale co, všechny páry přece mají nějaké problémy, ne?

Démon si uhladil dokonale střižené černé sako. „Jen přátelská rada. Pro mě v tom není žádný rozdíl. Nevadí mi, že si s ním hraješ na soužití a odpíráš mu budoucnost, rodinu a zdravý sexuální život. To je mi fuk. Pokud při tom budeš dál odvádět skvělou práci, je mi to jedno.“

„Už jsi skončil? Jdu pozdě.“

„Ještě jedna věc. Asi bys měla vědět, že jsem zařídil jedno příjemné překvapení. Bude se ti to líbit.“

„Jaké překvapení?“ Jerome obvykle žádná překvapení nechystal. Nebo aspoň ne ta příjemná.

„Kdybych ti to prozradil, nebylo by to překvapení, ne?“

Typické. Ušklíbla jsem se a odvrátila se od něj. „Nemám čas na tvoje hry. Buď mi řekni, o co jde, nebo už běž.“

„Tak to asi půjdu. Ale než odejdu, chci, aby sis něco zapamatovala.“ Položil mi ruku na rameno a otočil mě k sobě. Trhla jsem sebou z toho doteku a jeho těsné blízkosti. S démonem jsme už nebyli takoví kámoši jako kdysi. „Máš jen jednoho muže, který je neměnnou součástí tvého života. Jen jednoho, kterému se vždycky budeš zodpovídat. Z něho tady zbyde za sto let jenom prach, ale já budu ten jediný, ke kterému se budeš vždycky vracet.“

Znělo to romanticky a eroticky, ale tak to vůbec nebylo. Ani v nejmenším. Moje vazby s Jeromem byly mnohem hlubší. Byla to oddanost a provázanost, která mi pramenila doslova z duše. Spojení, které s ním mám po celou věčnost, nebo aspoň do té doby, než mě síly pekelné přidělí k jinému arcidémonovi.

„Už je nuda, když mluvíš jako pasák.“

Odstoupil a moje poznámka se ho vůbec nedotkla. Oči mu jen hrály.

„Jestli jsem pasák, co jsi potom ty, Georgino?“

Objevil se oblak dýmu, a než jsem stačila odpovědět, Jerome zmizel.

Pitomí démoni.

Stála jsem sama ve svém bytě a uvažovala o tom, co mi řekl. Nakonec jsem si uvědomila, kolik je hodin, a zamířila jsem do ložnice, abych se převlékla. Cestou jsem prošla kolem certifikátu od Horatia. Můj zrak přitáhla zlatá pečeť. Otočila jsem papír lícem dolů a najednou mi z něj bylo nevolno. Jsem sice dobrá v tom, co dělám, ale to ještě neznamená, že jsem na to pyšná.

Ke svému kamarádovi Peterovi jsem dorazila jen s patnáctiminutovým zpožděním. Otevřel dřív, než jsem stačila zaklepat. Měl na sobě kuchařskou čepici a zástěru s nápisem POLIB KUCHAŘE. Vyhrkla jsem: „Omlouvám se. Nikdo mi neřekl, že se tu dneska natáčí *Ano, šéfe*.“

„Jdeš pozdě,“ vytkl mi a zamával vařečkou. „Tak co? Dostalas ocenění a teď si myslíš, že můžeš pustit k vodě veškerou slušnost?“

Ignorovala jsem jeho rýpnutí a vešla jsem dál. To je to jediné, co můžete dělat s umanutým vampýrem.

V obývací místnosti jsem uviděla další kamarády. Cody a Hugh tam třídili ohromné hromady bankovek.

„Vy jste vyloupili banku?“

„Ne,“ odpověděl Hugh. „Jelikož nám Peter hodlá dnes večer připravit civilizované jídlo, rozhodli jsme se civilizovaně si ukrást čas.“

„Práním špinavých peněz?“

„Pokerem.“

Z kuchyně jsem zaslechla, jak tam Peter mumlá cosi o soufflé. Trochu to otřáslou mou představou pochybných postav shromážděných v temném koutě u karetního stolku. „Myslím, že bridž by byl vhodnější.“

Hugh se zatvářil pochybovačně. „To je hra pro staré, zlato.“

Tomu jsem se musela usmát. „Starý“ je celkem relativní pojem, když většina z nás má na krku několik staletí. Už delší dobu mám podezření, že v okruhu níže postavených nesmrtelných – těch, kteří nejsou praví andělé nebo démoni – jsem nejstarší. Ovšem

optimistické tvrzení na mém řidičáku, že je mi osmadvacet, mi ani v nejmenším nevadí.

„Odkdy vůbec hrajeme hry?“ uvažovala jsem nahlas. Při posledním pokusu jsme hráli s Jeromem Monopoly. Ale soupeřit s démonem, kdo získá víc majetku a větší nadvládu, je dost marné.

„A odkdy nehrajeme hry? Hry života, hry smrti. Hry lásky, naděje, šance, zoufalství a miliónu úžasných věcí mezi tím.“

Obrátila jsem oči v sloup nad promluvou nově příchozího. „Ahoj, Cartere.“ Věděla jsem, že anděl sedí v kuchyni. Vycítila jsem ho stejně, jako vycítil Peter mě, když mi šel otevřít. „Kde je tvoje lepší polovička? Zrovna jsem se s ním viděla. Myslela jsem, že taky přijde.“

Carter vešel do pokoje a obdařil mě jedním ze svých posměšných úsměvů. Šedé oči se mu tajuplně a vesele leskly. Na sobě měl roztrhané džíny a seprané triko. Co se týká věku, my ostatní se s ním nemůžeme měřit. My všichni jsme kdysi byli smrtelníky a své životy měříme na staletí nebo tisíciletí. Andělé a démoni..., ti měří své životy věčností. „Jsem snad opatrovatel svého bratra?“

Klasická carterovská odpověď. Pohlédla jsem na Hugha, který byl svým způsobem opatrovatel našeho šéfa. Nebo aspoň něco jako jeho administrativní asistent.

„Musel odcestovat na schůzku,“ objasnil skřet. „Něco jako teambuilding v L. A.“

Pokusila jsem se představit si Jeroma, jak se účastní takového kurzu. „Jaký druh teambuildingu dělají démoni?“

Na to neměl nikdo odpověď. To bylo nejspíš jediné dobře.

Zatímco pokračovalo třídění peněz, Peter mi podal vodku s džusem. Podívala jsem se na láhev vodky Absolut na lince.

„Co to sakra je?“

„Grey Goose už došla. Beztak chutnají skoro stejně.“

„Přísahám, že kdyby tě Bůh beztak nechoval v opovržení, nařkla bych tě z kacířství.“

Když byly roztrženy veškeré peníze včetně mého finančního příspěvku, usadili jsme se ke stolu v kuchyni u vampýrů. A jako všichni ve známém světě jsme začali hrát Texas Holdem poker. Jsem dobrá hráčka, ale se smrtelníky mi to jde lépe než s nesmrtelnými. Moje charisma a šarm měly na tuhle skupinku mnohem

menší efekt, což znamenalo, že jsem musela víc přemýšlet o pravděpodobnosti a strategii.

Peter během hry neustále odbíhal, jelikož se snažil hrát a u toho ještě vařit. Nebylo to pro něj snadné, neboť trval na tom, že během hry musí mít sluneční brýle, a ty si pokaždé sundával, když šel zkontrolovat jídlo. Když jsem poznamenala, že tohle bude moje druhá luxusní večeře během dvou dnů, málem dostal záchvat.

„Nic, co jsi jedla včera večer, se nemůže vyrovnat téhle kachně, kterou chystám. Nic.“

„To nevím. Byla jsem v grilu Metropolitan.“

Hugh hvízdal. „Teda jo. A já si říkal, proč celá záříš. Když tě chlap vezme do Metu, nemůžeš si pomoci, co?“

„Ta záře je dílem jiného muže,“ řekla jsem celá nesvá. Nechtěla jsem, aby mi někdo připomínal utrpení dnešního rána, i když to bylo parádně sexy. „Šla jsem do Metu se Sethem.“ Při vzpomínce na včerejší večer jsem se neubránila úsměvu. Najednou jsem se přistihla, jak blábolím. „Měli jste ho vidět. Projednou si nevzal tričko, ale vlastně ani nevím, jestli v tom byl nějaký rozdíl. Měl na sobě zmačkanou košili a neuměl si uvázat kravatu. Když jsem tam přišla, měl navíc na stole notebook. Všechno ostatní – ubrousky, sklenice na víno – odsunul stranou. Číšníci byli zděšení.“

Zíraly na mě čtyři páry očí.

„Co je?“ chtěla jsem vědět. „Co se děje?“

„Ty jsi prostě masochista,“ prohlásil Hugh.

Cody se usmíval. „Nemluvě o tom, jak jsi strašně zamilovaná. Jen se poslouchej.“

„Není do něj zamilovaná,“ namítl Peter. „Je zamilovaná do jeho knih.“

„Ne, já...“ Slova mi odumřela na rtech hlavně proto, že jsem si nebyla jistá, jestli se chci dohadovat. Nechtěla jsem, aby si mysleli, že miluju jenom Sethovy knihy, ale nebyla jsem si jistá, jestli miluju i Seta. Náš vztah se vyvíjel pozoruhodně rychle, ale občas mě napadalo, jestli na Sethovi náhodou nejvíc nemiluju to, jak moc miluje on mě.

„Pořád nemůžu uvěřit, že spolu chodíte bez sexu,“ pokračoval Hugh.

Vzplál ve mně vztek. To už jsem slyšela od Jeroma a neměla jsem zapotřebí to teď poslouchat znovu.

„Hele, nechci se o tom bavit. Akorát mě s tím otravujete. Už mě unavuje, jak mi všichni říkají, že je to úplně šílené.“

Peter pokrčil rameny. „Já nevím. Zase tak šílené to není. Pořád slychám o manželských párech, co už spolu nespí. Taky to zvládají. Tohle musí být totéž.“

„Ne s naší holkou.“ Hugh zavrtěl hlavou. „Podívejte se na ni. Kdo by se s ní nechtěl vyspat?“

Všichni se na mě znovu podívali, až jsem se zavrtěla.

„Hele,“ protestovala jsem. Pocítila jsem potřebu to ujasnit. „Tohle není problém. On *chce*, jasné? Jenže to neudělá. V tom je rozdíl.“

„Promiň,“ řekl Hugh, „tohle ti ale nežeru. Nemůže s tebou být, když chodíš takhle oblečená, a vydržet to. A i kdyby to dokázal, žádný chlap se nevyrovná s tím, že má ženu, která dělá takové věci jako ty.“

To byla ohraná písnička. Totéž mi řekl Jerome. Znepokojovalo mě to víc než obava, jestli od sebe skutečně dokážeme udržet ruce dál. Jednou z mých nejhorších nočních můr bylo, že by se mezi námi odehrála konverzace na způsob: *Promiň, Sethe. Dneska večer s tebou nemůžu nikam jít. Musím zapracovat na tom ženatém chlápkuvi, kterého jsem potkala. Musím ho přimět, aby se se mnou vyspal a postupoval tak dál a dál po cestě k ztracení, zatímco já z něj budu vysávat život. Až skončím, možná bychom mohli stihnout ještě poslední představení v kině.*

„Nechci se o tom bavit,“ zopakovala jsem. „Vede se nám skvěle. A tečka.“

Zavládlo ticho a bylo slyšet jen šustění karet a peněz. Rozhlédla jsem se a zaznamenala, že mě Carter pozoruje. On jediný se nezúčastnil hovoru o Sethovi. To mě nepřekvapovalo. Anděl obvykle jen poslouchal a vyčkával, kdy by mohl utrousit nějakou sarkastickou nebo esoterickou poznámku. To mě vždycky dopalovalo, ale po nedávných událostech se můj názor na něj změnil. Pořád jsem ho tak docela nechápala, ani jsem nevěděla, jestli mu můžu věřit, ale začala jsem si ho vážit.

S hlavou plnou starostí po tom výsledku jsem se podívala na svoje karty a zjistila, že po řadě nanicovatých mám konečně dobré. Tři od jedné barvy. Nebylo to sice bůhvíjak skvělé, ale aspoň přijatelné. Nasadila jsem vysoko, protože jsem nechtěla čekat, až se ve hře ocitnou další karty a ty moje už zase tak dobré nebudou.

Moje strategie na vampýry zabrala. Padla další karta. Piková sedmička. Hugh se zamračil, a když jsem znovu zvýšila, složil karty. Čekala jsem, až to vzdá i Carter, jenže ten namísto toho zvýšil ještě víc.

Zaváhala jsem jen na okamžik. Když byla ve hře poslední karta, pokoušela jsem se srovnat si v hlavě, co může mít anděl v ruce a jestli ho můžu trumfnout. Pár? Dva páry? Aha. Přišla další karta. Zase piky. Teď bylo hodně pravděpodobné, že má pět karet stejné barvy. Tím by mě porazil. Nepřestávala jsem ale doufat, že na něj zabere blufování, a tak jsem ještě zvýšila. On také zvýšil a víc než zdvojnásobil mou původní sázku.

To bych musela dát do banku hodně peněz, což bylo o to horší, že i tak už jsem jich do hry vložila dost. Staletí investování mě celkem zabezpečila, to ale neznamená, že si budu počínat hloupě. Co může mít? Musí mít pět karet stejné barvy. Ustoupila jsem a složila karty.

S potěšeným úsměvem odložil ty svoje. Jak je odhodil k ostatním, brnkly o kraj paklíku a obrátily se lícem navrch. Piková dvojka. Křížová osmička.

„Ty... tys blufoval!“ vykřikla jsem. „Nic jsi neměl!“

Carter si beze slova zapálil cigaretu.

Podívala jsem se po ostatních, aby mi to potvrdili. „To přece nemůže.“

„Sakra, já jsem to dělal polovinu téhle hry,“ prohlásil Hugh a půjčil si od Cartera zapalovač. „Ne že by mi to k něčemu bylo.“

„Jo, ale... On je... víš co. Anděl. Ti nemůžou lhát.“

„On nelhal. Jen blufoval.“

Cody se nad tím zamyslel a omotal si kolem prstu pramen svých blond vlasů. „Jasně, ale blufování je pořád neupřímnost.“

„Je to nepřímá lež,“ řekl Peter.

Hugh na něj vykulil oči. „Nepřímá lež? Co to sakra znamená?“

Sledovala jsem Cartera, jak si sbírá svoje peníze, a ušklíbla jsem se na něj. Mysleli byste si, že anděl, který se kamarádí se zaměstnanci pekla, na ně bude mít dobrý vliv. Někdy se ale choval hůř než my. „Užij si svých třicet stříbrných, Jidáš.“

Výsměšně naznačil cvrknutí do klobouku, zatímco ostatní se stále dohadovali.

Pak najednou začaly rozhovory postupně utichat jako při dominovém efektu. Carter to samozřejmě vycítil jako první, ale jen povytáhl obočí a tvářil se stejně lhostejně jako vždy. Pak to zaznamenali vampýři díky své zvýšené citlivosti a vynikajícím reflexům. Vyměnili si pohledy a upřeli zraky ke dveřím. O pár vteřin později jsme to vycítili i my s Hughem.

„Co je to?“ Cody se zamračil a zadíval se přes celou místnost. „Je to podobné jako Georgina, ale ne tak docela.“

Hugh sledoval směr pohledu mladého vampýra a tvářil se zamýšleně. „Inkubus.“

To už jsem v tu chvíli samozřejmě věděla taky. Každá bytost má svou specifickou energii. Energie vampýrů se liší od skřetů, stejně jako energie skřetů zase od sukub. Pokud někdo dobře zná jinou nesmrtelnou bytost, dokáže rozpoznat i její individuální jedinečnou energii. Já byla jedinou sukubou, která navozuje dojem hedvábí a vůně tuberózy. A v místnosti plné vampýrů bych rychle poznala, jestli je mezi nimi i Cody nebo Peter.

Stejně tak jsem teď poznala, že se k Peterovým dveřím blíží inkubus, a věděla jsem naprosto přesně, který inkubus to je. Jeho energii bych poznala kdekoli, dokonce i po tak dlouhé době. Pomíjivý pocit doteku sametu na kůži. Slabá vůně rumu, mandlí a skořice.

Ani jsem si neuvědomila, že jsem vstala a vykročila ke dveřím. Otevřela jsem je a s radostí se zadívala na liščí obličej s rozpustilýma očima, který jsem naposledy viděla před sto lety.

„Ahoj, *ma fleur*,“ pozdravil mě.